

Grønbæk: Da de forskellige Emner, jeg havde tænkt at berøre her i Tinget, allerede er omtalte af forskellige ærede Medlemmer, kan jeg nøjes med ganske faa Bemærkninger. Jeg vil først omtale et Baneprojekt mellem Videbæk og Skive. Det skal være mig en kjær Pligt at understrege, hvad det ærede Medlem Hr. Moltzen har sagt om denne Sag, og jeg kan tilføje, at saa længe jeg staar som Repræsentant for Vinderup-Kredsen, vil jeg heller ikke undlade at omtale denne Banesag og minde baade den højtærede Minister for offentlige Arbejder og dette høje Tings Medlemmer om, at man har en uafviselig Pligt til her fra at ordne dette Spørgsmaal; thi de Mennesker, der bor derude, har nu ventet en Aarrække paa, at denne Bane skulde blive til Virkelighed, men det er ikke sket, skønt Projektet har været til Behandling i dette høje Ting adskillige Gange, og vel endogsaa har været vedtaget her. Naar man er lidt kendt paa disse Egne, ved man, at disse Mennesker i en Aarrække har ført en haard Kamp for Tilværelsen for at klare de økonomiske Skær uden at kuldsejle. Disse Mennesker tænker nemlig ikke paa at indføre 8 Timers Arbejdsdagen eller paa at ville have Arbejdet indskrænket paa anden Maade; de arbejder nemlig 12—14 Timer i Døgnet, og de har gjort et godt og dygtigt Arbejde derude paa Heden. Jeg tænker paa Beboerne ude i de østlige Dele af det store Sevel Sogn, Haderup Sogn, Hosager Sogn o. s. y. De har ca. 4 Mil til den nærmeste Jernbanestation, og det siger egentlig sig selv, at det vil være et uhyre økonomisk Gode for dem, om de havde lidt lettere Adgang baade til at kunne afhænde deres Produktion og til at kunne modtage de Raavarer, de nødvendigvis maa bruge for at kunne producere. Den Minister for offentlige Arbejder, der fremsætter og faar gennemført dette Baneprojekt, vil gøre sit Navn udødeligt ude paa disse Egne, thi de vil aldrig glemme den Mand, der forstod deres trykkende Kaar, som paaskønnede det uhyre Arbejde, de har gjort, og søgte at gøre dem det lettere herefter. Jeg haaber, at man her i dette høje Ting vilde tage noget mere Hensyn til, hvad der angaar disse Menneskers Tarv og Trang og udelukkende tage Hensyn til dem og ikke saa meget, som Tilfældet har været tidligere, dvæle ved Stationsbyerne Aulum og Vildbjerg. Det er nemlig det, Striden har staaet om, hvorvidt Banen skulde gaa over Aulum eller Vildbjerg eller have en anden Retning. Det er imidlertid ikke disse Byer, som har Krav paa Bane, thi de har en Bane og har saa god Forbindelse med Omverdenen, som

de overhovedet kan forlange, vel at mærke, naar de faar nogle Tog i Gang igen, som de har haft tidligere. Nej, det er de Mennesker, hvis Sag jeg her har talt, hvis Tarv der maa tages Hensyn til; og jeg er vis paa, at naar man i det høje Ting udelukkende vil tage Hensyn til disse Beboere, kan man let enes om Banens Retningslinie. Jeg tror, at Striden derom vil falde bort, naar man tager Hensyn til dem, der bør tages Hensyn til.

Jeg vil dernæst gerne lige nævne Forholdene i Nyhavn. Jeg skal ikke komme dybt ind paa dem, idet jeg fuldt ud kan tiltræde det, det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde herom, men kun tilføje, at jeg mener, det er en Skamplet for os som Nation betragtet, at den Slags Erhverv, der drives derude i de Beværtninger, overhovedet kan trives. Derfor vil jeg gerne være med til at opfordre den høje Regering til at have et vaagent Øje med disse Forhold.

Endvidere vil jeg gerne nævne Friskolerne, idet jeg særlig tænker paa det Andragende, Friskoleforeningen har tilsendt den højtærede Undervisningsminister. Ogsaa her er jeg i det heldige Tilfælde, at Sagen er omtalt af en tidligere Taler, nemlig det ærede Medlem Hr. Henningsen, og det paa en saadan Maade, at jeg fuldt ud kan tiltræde, hvad han sagde. Jeg skal kun føje til, at jeg er en varm Ven af Friskolebevægelsen, idet jeg ønsker, at Forældre maa have Frihed til at sende deres Børn til den Lærer, de har mest Tillid og Tiltro til kan undervise deres Børn paa bedste Maade. Jeg tror, en saadan Frihed er et Gode, som ikke maa savnes i et lovordnet Samfund. Derfor vil ogsaa jeg gerne anmode den højtærede Undervisningsminister om at imødekomme Friskoleforeningens Andragende, saa at disse Skolers Ledere kan komme til at leve i saa gode, økonomiske Kaar, at de fuldt ud kan holde deres Skoler i Højde med Folkeskolen, hvad Undervisningen angaar.

Der er under denne Finanslovbehandling af Talere af alle Partier talt meget om Sparsommelighed, og det har set ud, som man fra alle Sider var enig om, at der maatte indføres en mere sparsommelig økonomisk Husholdning, end vi har haft de senere Aaringer. Jeg har haft det Indtryk, at man egentlig stod med den Overbevisning, at det vilde være nødvendigt for den danske Nation, men jeg maa tilføje, at jeg samtidig har haft den Sorg at lægge Mærke til, at naar Spørgsmaalet blev, hvem det er, det Krav om Sparsommelighed gælder, er der ingen, der rigtig vil kendes ved det, saa er der ikke længere nogen, der rigtig vil være med. Det er navnlig sagt baade fra socialdemo-